

Kui sa

40maan

pead

teadma

JAMIE BECK

Originaali tiitel:
Jamie Beck
If You Must Know
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Faceout Studio

Text copyright © 2020 by Write Ideas, LLC
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E06411122
ISBN 978-9949-82-927-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on Riale ja Bobbyle,
kelle pöörane uus elu andis mulle loo idee.
Õnneks on nad vaid põnevuse otsijad, mitte kurjategijad.*

Esimene peatükk

Amanda

Alati peaks antama hoiatus, kui ärkad üles päeval, mis muudab su elu. Olgu mingi ettekuulutaja – näiteks laululind, välgunool või must kass –, et üllatus ei tuleks selgest taevast. Selle hommiku hele päikesepaiste ei hüüdnud mulle: „Ettevaatust, täna sa avastad, et kõige ohtlikumad valed on need, mis sa ise endale räägid.“

Kui selge sinitaevas midagi töötas, siis oli see ideaalne kevadpäev. Nii astusin ma õndsas teadmatuses sisse Suhkrumammi juurde, olles teel koju oma tavaliselt viie kilomeetri pikkuselt jalutuskäigult Chesapeake'i lahe rannas. Harilikult ei oleks ma tellinud endale enne kella üheksat hommikul desserttaldrikusuurust maapähklivõi-šokolaadikooki ja kofeiinivaba soolakaramellimaitselist latet lisavahukoorega. Ma olin Lyle'ile lubanud, et valitsen end beebi pärast. Aga mu mees oli äriasjus juba terve nädala kodunt ära. Kuigi ma ei soovitaks kellelgi abikaasale valetada, arvasin, et praegusel juhul ei tee see, mida Lyle ei tea, mitte midagi halba.

Ausalt öelda olin ma selle väikese – või mitte eriti väikese – salamaiuse ära teeninud. Oma uue firma esimese tõelise kinnisvaraarenduse tehingu kokkupanemise pinges muutis mu enamasti võluva mehe Martha Stewart'i meessoost variandiks. Nii väga, et ma peaaegu soovisin ta tagasiminekut tema endisele töökohale Chesapeake'i Kinnisvaras, kus ta oli olnud edukas maakler hoopis väiksema stressiga.

Viimasel ajal luhtus suurem osa mu katseid tema ärevust leevendada. Taevale tänu, et mul oli ema, kellele kurtmas käia, kui mehe tuju läks eriti mustaks. Kolme nädala eest, pärast meie viimast riidu, tuli Lyle koju väikese kingitusega – tema tüüpiline lepituse otsimine –, hõbesõrmusega väiksesse sõrme. Ma ei nurise tema helduse üle, aga ma ei mäleta, et ta oleks kogu meie tutvuse kestel kordagi millegi eest andestust palunud. Mina eelistaksin vabanduse palumist lepituskingitusele, aga me jõudsime lõpuks niikuinii samasse kohta.

Murdsin alles sooja küpsetise küljest tüki ja pistsin sealt raasukese suhu, mu laud vajusid šokolaadiekstaasist kinni. „Taevas hoidku, Hannah! See viib keele alla.“

Mulle pakkus põnevust kõik tema enda ja ta pagaripoe ümber, mistõttu oli see koht mu lemmikavastus pärast meie uude kodusse kolimist detsembris. Türkiissinine, kuldne ja punane sisekujundus sarnanes erksate värvustega, mida ta draperis ümber oma lopsaka figuuri. Tumepunased huuled raamisid ta elusuurusest laiemat naeratus, nii et ta nägi välja noorem kui viiskümmend millegagi aastat, mis ta minu arust võis olla. Ning ta oli kogunud oma blondi- ja roosakirjud patsikesed ühte hobusesabasse, mis oli tuletõrjevooliku jämedune.

Ma ei olnud Hannah'ga nii hea tuttav, nagu oleksin tahtnud olla. Me rääkisime ainult siin, kus ta vitaalne isiksus täitis kohviku positiivse energiaga. Kui olin tajunud, et ta hoiab mind „klientide“ kategoorias, loobusin sõbrunemispüüetest. Jah, murdsin sageli pead tema elu üle. Nägin teda koduköögis askeldamas ja retsepte katsetamas. Kujutlesin kudumas oma käsitöösalle ja -veste. Kõige rohkem murdsin pead probleemi kallal, milline partner talub ta tohutut elavust.

Mitte mõni Lyle'i-taoline. Tema eelistas valgeid laudlinu ja vilunud kelnereid niisugusele eklektilisele kohvitoale – erisugused lauad ja toolid, rahvakunst ja hipsterimuusika –, kuid minu meelest oli siin soe ja lahke õhkkond. Sõbralik koht, kus sai vabalt hingata.

Hannah lisis mu kohvile vahukoort ja pilgutask silma. „Amanda, võta veel üks koogike. Sa sööd kahe eest.“

Raputasin äraütlevalt pead. „Ma pean oma kaalu jälgima.“

„Mis lõbu see pakub?“ Ta laksutas keelt ja pritsis siis vahukoorele heldekäeliselt vedelat karamelli.

„Ma tean, aga Lyle peab seda tähtsaks.“ Kui ma hõõrusin oma kuuekuist kõhukumerust, andis tütar mulle jalaga vopsu vastu kätt. Mu süda paisus rõõmust. Kahe aasta eest ei kujutlenud ma, et miski võiks ületada mu pulmapäevarõõmu, kuid meie perekonna juurdekasv tegi iga päeva rõõmsamaks ja kõik näis võimalikuna. „Tänahommikune väike külustus peab jääma omavaheliseks saladuseks.“

Hannah ulatas mulle kohvi ja muigas. „Täpselt nii ütleb tema ka iga kord.“

Oot, mida see tähendas?

„Kas Lyle ütleb nõnda?“ Miks ta siis käitub nii, nagu vihkaks seda kohta? Ma hammustasin kooki ja murdsin pead, miks hoiab mu mees siinkäimist saladuses.

Ma ei saanud seda temalt küsida, kui tahtsin *oma* külastust saladuses hoida. Teisest küljest ei oleks see pidanud jääma saladuseks, kui ma ei peaks rahustama meest, kes pabistab liiga palju. Tema muretsemine meie käekäigu pärast andis mulle tunde, et mind hoiatakse. Ent ikkagi...

„Ma ei ole Lyle'i juba terve nädal näinud. Kus ta end peidab?“ Hannah kergitas kulme ja ootas vastust.

Mul läks koogisuutäis hingekurku. Kas ta käib siin nii sageli? „Ta on äriasjade pärast ära sõitnud.“

Hannah kindlasti liialdab. Kuna Lyle'i praegune kinnisidee on dieet ja tervisesport, siis peaks Suhkrumammi rammus vanilli- ja võilõhn panema ta siit hästi kaugemale liduma.

„See mees töötab kõvasti. Ta näeb alati tipp-topp välja oma pint-saku ja lipsuga. Eesmärkidega mees, kas mul on õigus?“ Hannah kihistas naerda, selle mahlakas kõla soojendas hinge niisamuti kui tema late. „Ta pakub mulle kogu aeg linnas mõnd odavamamat kohta, aga mulle meeldib sinne ümbruskond.“

„Ära mine siit kuhugi, Hannah. See pood sobib sulle ideaalselt.“ Lootsin, et ta ei märka, kui pahviks mind lõi oma mehe kohta niisuguseid asju teada saada.

„Seda räägin mina talle ka.“

„Mul on kahju, et ta sulle peale käib. Ta on liiga keskendunud oma uuele firmale.“ Ma ei jõudnud enam kokku lugeda ärajäänud õhtusööke ja varahommikusi kohtumisi. Finantsvabadus võib olla ilus, aga mulle ei olnud õnnelik olemiseks vaja suurt pangaarvet. Ma *vajasin* teda.

„Noh, sa tunned mehi. Nad tahavad perele head elu pakkuda.“

Mina olin alati kahtlustanud, et Lyle'i lakkamatu tung end tõestada tuli sellest, et ema teda hülgas. Keegi poleks öelnud, et Lyle'iga on kerge koos elada, aga mu süda tõmbus valust kokku iga kord, kui mõtlesin tema lapsepõlvele. Kui ma pidin selle haava ravimiseks kõndima kivistatud teel tema tunnete ümber või alluma aeg-ajalt tema tujudele, siis olin selleks rõõmuga valmis. Temalt nõudis suurt eneseületust usaldada, et mina ei jäta teda maha, nagu tegi ta ema, seepärast väärus ta mu pühendumust.

„Ta püüab pääseda ühte luksuskorterite ehitamise projekti Lõuna-Floridas. Ilmselt on see tõusev turg. Kuid loodan, et me ei pea sinna kolima. Ma kasvasin üles siin Potomac Pointis ja mu ema jäi hiljuti leseks ja... Oh, ma ei tea. Mu lojaalsust rebitakse mitmesse suunda.“ Arvasin, et Hannah ei tunne enam huvi mu latramise vastu, ja katkestasin jutu.

„Head edu teile!“ Ta pühkis letilt vahukoorepripsmed.

„Täna.“ Uksekell helises mu selja taga ja ma pöördusin, et tervitada kaht sisenevat naist. „Tere, Barb! Kuidas käsi käib?“

Barb elas minuga ühes kvartalis. Ta oli lahutatud pärast viieaastast abielu ning temal ja ta eksmehel Lennyl oli üks koolieelses eas laps, Collin. Barb jäi nende majja elama, aga Lenny kolis Baltimore'ile lähemale ja nägi poega ainult kord nädalas.

„Tere, Amanda!“ Barb naeratas. „Saa tuttavaks mu sõbra Sandy Belloga. Sandy, saa tuttavaks Amanda Fosteriga, kes on mu naaber ja Collini lasteaiaõpetaja.“

„Meeldiv tutvuda.“ Surusin Sandy kätt, aga mu mõte suundus väikesele Collinile ja lisatähelepanule, mida ma talle pööranud olin, kuni laps kohaneb perekonna uue elurütmiga. Ta ei olnud mul esimene ega ainus õpilane, kes pidi kogema niisugust konfliktset olukorda. Osa lapsi tuleb sellega toime paremini kui teised.

Kui Collin oli alles raskustes, siis Barbi meeleolu oli pärast lahutust paranenud. Praegusel hetkel särasid nad Sandyga mõlemad rahulolust, mida pakub tõeline sõprus. Mulle oli see ilme tuttav nende paljude noorte emade nägudelt, kes korraldavad kokkusaamisi oma lastele ja ühiseid spaas käike endile.

Minu kogemuste järgi kaldusid noored emad nägema meid, õpetajaid, „teistena“. Tõsi, ma teadsin paljude kohta neist piinlikke saladusi. Lapsed räägivad perekonnaasju välja kõige ootamatul kombel. Aga varsti hakatakse mind kutsuma nende naiste seltskonda, vähemalt lootsin ma seda. Ma võisin vajada tuge, kui mu lapsevanemapõli algas, sest kaks mu parimat kooliaegset sõbrannat siirdusid pärast kolledžit teistesse osariikidesse ja me ei suhelnud enam. Olen veidi introvertne, nii et mulle küll meeldivad südamligid suhted kaastöötajatega, kuid me ei jaganud omavahel kunagi intiimseid saladusi. Mu õde oli alles vallaline ja lastetu – kui mitte arvestada tema armsat koerakest Mod –, nii ei suutnud ta kaasa elada mu abielu ja raseduse vahelduvatele meeleoludele. Pealegi ei jätkunud Erinil kunagi kannatust asjadeks, mis mulle muret tegid.

Barb pani peopesa vastu põske. „Ma ei tea, kuidas sa tuled toime kõigi nende mudilastega korraga. Mina läheksin hulluks.“

„See on ainult kolm hommikut nädalas, nii et mul on palju aega end uuesti laadida.“ Ma naeratasin, olles harjunud niisuguste märkustega, kuigi need üllatasid mind alati. Laste brutaalne otsekohesus oli etem kõigist koomiksinaljadest ja kes tüdineb kunagi kleepuvate sõrmede kallistustest?

Kui Barb ei kutsunud mind nende juurde, sõnasin: „Ärge laske end segada. Tellige. Annan pea pandiks küpsiste eest.“ Lehvitasin käega oma koogijäänuste kohal ja võtsin istet kõige väiksema laua ääres, mis on mu lemmik, hoolimata logisevast jalast. Selle

tulikakollast plaati kaunistasid lakitud postkaardid eksootilistest paikadest, nagu Tansaania, Brasiilia ja Alaska. Ma ei olnud Hannah'lt veel küsinud, kas ta on nendes kohtades käinud või ostis laua kellegi teise käest – minu põhimõtete hulka ei kuulunud oma nina toppimine teiste inimeste ellu. Tänapäeva ühiskonnas, kus valitseb sotsiaalmeedia hullustus, on privaatsus väga hinnaline.

Sirvisin telefoniekraanil olevaid teateid. Lyle'ilt polnud pärast hilisõhtust sõnumit midagi. Ta oli palunud, et ma teda tööajal ei segaks, aga meil polnud siiski möödunud ainsatki päeva, mil me poleks omavahel rääkinud. Koju jõudes helistan talle kohe, et kuulda, kas tal on kõik hästi.

Pea kohal asuvatest kõlaritest kostis Iron & Wine'i kitarrikõlaline laul „What Hurts Worse“, ma teadsin seda laulu ainult sellepärast, et mu isa ja Erin olid muusikafännid. See oli üks nende paljudest ühistest huvidest. Esimesel neljal eluaastal olin olnud isa „väike täheke“. Aga siis sündis Erin ja kui ta oli kolmene, oli temast saanud issi päike.